Kohászok sikere

Jobb minőség, több termék

Tovább javultak a gazdálkodás eredményei az év eddig eltelt időszakában a Diósgyőri Lenin Kohászati Művekben. A szocialista brigádok a készáruhengersorokon, az úgynevezett fazon export és a kovácsolt buga termelésében időarányos tervüket több mint húszezer tonnával túlteljesítették, és más termékekből is többet gyártottak a tervezettnél. Mindezt egyenletes, jó minőségben állították elő.

Az év első négy hónapjában már mintegy tizenöt és fél millió forint értékű alapanyagot és energiát takarítottak meg. Javították az élőmunka hatékonyságát is: azonos mennyiségű termék előállításához a múlt év hasonló időszakához viszonyítva, hetvenhatezer munkaórával kevesebbet használtak fel.

Az épülő új hídnál

Geodéták közreműködése

A szegedi új híd építésében fontos feladat hárul a hidat tervező UVATERV geodétáira is. Szükség volt munkájukra többek között a híd és tengelye kitűzésénél, a szerkezeti elemek beemelésénél.

A szakember könnyen megállapíthatja; a geodéták ezúttal a geodézia egyik szakága, az ipari geodézia különleges feladatainak megoldására vállalkoztak. Újszerű volt munkájukban az alapvonalbázis mérése, melyre a kitűzésekhez volt szükség, s ehhez a Di—10-es elektrooptikai távmérő műszert használták. A szög- és hosszkiegyenlítésekről *Szirmay Gábor* irányító-tervező geodéta Budapesten és Szegeden előadást tartott. Akadtak, akik a kezdetkor kételkedtek a merőben újszerű eljárásban, a gyakorlat azonban nem őket igazolta.

Április 25-én majdnem egész nap szemerkélt az eső. A Szirmay-geodétabrigád a rossz időben is dolgozott. Különleges hálózattal a vasszerkezeteken ellenőrizték, hogy a május közepén beemelendő utolsó hídelem pontosan illeszkedik-e majd a helyére. Mivel e vasszerkezet hőre érzékeny, központosított teodolittal, a Di—10 távmérő felszerelés és a felsőrendű szintezőműszer segítségével, éjjel is kétóránként ismételték a méréseket. Munkájukban használják a nagy gyakorlatot követelő, ám a számításokat lényegesen egyszerűsítő Julet Packard-zsebszámológépet is.

A geodétabrigád tagjai — *Szirmay Gábor, Szirmay András, Körmendi Benő* és *Vasváry László* — valamennyien fiatalok, felkészültségükkel, hivatásszeretetükkel a sokéves tapasztalattal rendelkező szakemberek elismerését is kivívták.

Rajnai Richárd,
az UVATERV nyugdíjas geodétája

A KPVDSZ megyei bizottságának ülése

Hogyan gondoskodnak dolgozóikról Csongrád megye kereskedelmi és vendéglátóipari üzletei? Javult-e a kereskedelmi dolgozók munkafegyelme? A többi között ezekről a kérdésekről tanácskozott tegnap, pénteken a KPVDSZ Csongrád megyei bizottságának ülése, ahol ott volt Novák Gusztávné, a KPVDSZ alelnöke is, továbbá a témában érdekelt szövetkezetek képviselői.

Az értekezletet követő ünnepségen a Szakszervezeti Munkáért kitüntetés arany fokozatát vette át Csikós György, Gál Ferenc és Kabók Miklós. Ezüst fokozatot négyen, SZOT-oklevelet tizenhatan, KPVDSZ emlékplakettet hatan kaptak. Kulturális munkájukért a Csongrád megyei ZÖLDÉRT és a sándorfalvi ÁFÉSZ kapott elismerést.

Szegeden vendégszerepel az újvidéki balett

Az Újvidéki Opera- és Balettszínház balettegyüttese vendégszerepel a hét végén Szegeden. Az eredeti műsorrendtől eltérően szombaton *Delibes Sylvia* című háromfelvonásos mitológiai balettjét mutatják be a Zenés színházban, este 7 órától. Az előadás rendező-koreográfusa *Iko Otrin* maribori művész, díszlettervezője *Borisz Makszimovics*, jelmeztervezője a belgrádi *Dusa Risztics*. A dirigens *Toplák Imre* lesz, s a főbb szerepekben *Máriás-Brzics Erikát, Ratko Petrovicsot*, a zágrábi *Juralj Movcsánt, Biljana Maksicsot* és *Rasztiszlav Vargát* láthatják a nézők.

Holnap, vasárnap este 7 órától, ugyancsak a Zenés színházban viszik színre az újvidékiek *Borisz Papandopulo* háromfelvonásos balettjét, a *Theutát*, mely témáját az ókori Róma történetéből meríti. A koreográfus-rendező *Franjo Horvat* zágrábi művész, a díszlettervező a belgrádi *Vlagyimir Marenics*, a jelmeztervező ugyancsak zágrábi: *Helena Horvat*. Az előadást *Miodrag Janoski* vezényli, a címszerepet, az előző estéhez hasonlóan Máriás-Brzics Erika táncolja. A további főbb szereplők: a szkopjei *Marin Crvenov, Tóth Gizella, Dragan Jerinkics, Dobrila Novkov, Ismet Fetahovics, Tereza Cebski, Apostol Hrisztivics, Szofia Sztojadinovics, Mira Grujics* és *Zsivojin Novkov*.

Szegedi zeneművészek Drezdában

Hazaérkezett Drezdából a Szegedi Zenebarátok 120 tagú Kórusa, mely április 21—22-én először szólaltatta meg az NDK-ban Liszt Szent Erzsébet legendája című oratóriumát. A 2400 nézőt befogadó drezdai kultúrpalotában *Pál Tamás* dirigálta az együttest, s az orgonán közreműködő *Várady Zoltán* mellett, a drezdai koloratúrszoprán, *Helga Helmer* partnereként, szegedi szólisták léptek föl: *Lengyel Ildikó, Sinkó György, Várhelyi Gábor, dr. Szüts István, Szelei Márta* és *Joó Enikő*.

Egyszerű történet

Szegedi beszélgetés Tamási Gáspárral

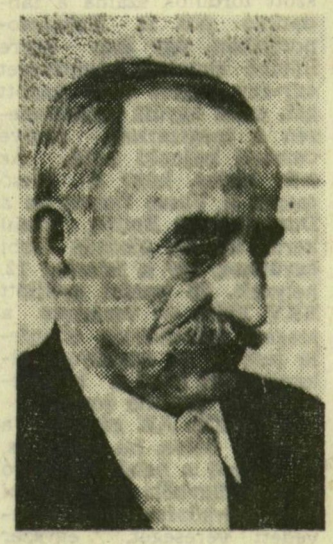

Turisták tízezrei nyargalnak át évente a Marosvásárhely—Székelyudvarhely közötti műúton.

A kopjafa alatt nyugszik Tamási Áron. A kőtömb előtt a „tonnás hegyibeszéd", a két Szervátiusz faragta emlékmű. A gyakorlottabb magyar utazó még le is kanyarodik a főútról, átgázol a „Fehér Nyikón", s betekint a Tamási-portára, hol Áron lábnyomait az öccs, Gáspár mutogatja ma is, ízes szóval emlegetve föl a régmúlt időket, amikor „az én édes bátyám" még a hegyoldal rétjein kaszált.

*

A véletlen, jobban mondva néhány kiskunmajsai és halasi tanár buzgólkodása révén a napokban székelyharisnyásan, fekete ujjasában, 75 évesen is ruganyos lépteivel Szegedre is betoppant Áron öccse, a *Vadon nőtt gyöngyvirág* szerzője. Interjúra készültünk véle, gondolván: ott folytathatjuk, ahol legutóbb Farkaslakán elhagytuk, beszélgetünk emlékiratának második kötetéről.

— A kiadó ül rajta — mondta röviden, a gyakorló író hangján. Kortyolt keveset a borából (gyomorműtéte óta a pálinkát „nem használhatja"), s nyomban hangot és témát váltott. Nyikó menti paraszt, valóságos Tamási-figura szólalt meg újra: — A baj nem itt kezdődik.

— Hanem?

— Mondhatnám: ha az ember a világnak javát már csak szemmel kívánja... De mondok mást. Nézze, itt a kezem, ez a göcsörtös. A körmök mind újak rajta, s igen a bőr is. De hát ez nem csizma, jobb lenne a régi... Hatvannégy január 15-én történt. Azt mondja a sógorom, lészen ő a szekeres, menjünk hajnalban az erdőre, tegyünk fát. Ráálltam könnyen, hisz akkor esteledvén is olyan havak hulltak, akár egy-egy gyapjas bárány. Hideg ilyenkor nem lehet. Lett mégis. Hatalmas meghozzá, a fülünket a sipka alól majd kiszedte. Mentünk azért. A fát a lábáról levettük, a gallyától megfosztottuk, s tettük volt a szekérre. Hajnal óta nem szivarattam, mondom, rágyújtok már. Hanem az ujjam (de csak ez a négy, mert emez, az öreg is csakúgy ott volt, ahol a többiek, s ennek semmi baja) mozdulni egyáltalán nem akarnak. Na, itt valami baj van. Az bizony, kiált a sógorom, amikor meglátja: dörzsöld hamar hóval, mert az ujjad mind erősen megfagytak. Dörzsölhettem hiába, a végük úgy két-három centire csak olyan fehér maradt, akárha mészbe mártottam volna. Otthon aztán pirosodni kezdtek, ahogyan vízben jól megfürdettem őket, aludni mégsem hagytak. Felpuffadt reggelre az egész kezem. A körorvoshoz persze csak harmadnap mentem bé. Ezen már csak a kés tud segíteni, azt mondja. Az nem lehet, mondom én, adjon valamit kenőcsöt, effélét. Adott, bé is pólyálta ügyesen. Hanem az újabb kötözésnél a bőr és a körmök leváltak, akár a kesztyű. Kinőttek később, de immár különválni egymástól és hajlani sehogy nem akartak. No, most mit tegyek? Hallottam én egy híres vásárhelyi doktorról, bémentem hozzá. Ő aztán klírt nekem huszonhat injekciót. De megmondta, hogy a tízet csak Udvarhelyen adhatják bé, s csak a kisebbik hatot a körorvos ott helyben. No, lekapott aztán: hát ki mondta magának, hogy Vásárhelyre menjen? Nekem senki más, mint a tavasz, mondom. Üzente, hogy mindjárt itt van, s nyomában a nyár. Az ujjak pedig engedelmeskedni nem akartak. Muszáj volt elmenjek. Kapálni, kaszálni kell, mert ha nem, a magunkfajtának az álla fölkop. Igaz-e?

S hát ennyi... **A. J.**

Tejtermelési verseny

Díjátadások

A tavalyi országos és megyei tejtermelési verseny díjait tegnap délelőtt a megyei tanács székházában adták át. Az országos értékelés szerint a második díjat a szegvári Puskin Termelőszövetkezet nyerte. Az egy tehénre jutó tej mennyisége 6 ezer 304 liter volt. A keresztezésből származó teheneket tartó gazdaságok között második díjat a hódmezővásárhelyi Főiskolai Tangazdaság kapta meg. A tejtermelést legjobban növelő nagyüzemek versenyében a vásárhelyi Rákóczi Termelőszövetkezet harmadik helyezést ért el. A kistermelők között özv. Gránicz Mihályné derekegyházi termelőszövetkezeti tag lett az első, akinek egy tehene 8 ezer 447 liter tejet adott.

A megyei versenyben a legtöbb tejet termelő nagyüzemek között első helyezést a Derekegyházi Állami Gazdaság, második helyet a szentesi Termál Tsz ért el, harmadik a mártélyi Fürst Sándor Tsz lett. A 100 hektár mezőgazdasági területre jutó tejtermelés növelésében a felgyői Alföldi Róna Tsz áll az első helyen, második a röszkei Kossuth Tsz. A tejtermelést leginkább növelő nagyüzemek versenyében első a makói József Attila Tsz, második a csanádpalotai Szabadság Tsz. A TESZÖV különdíját a hódmezővásárhelyi Marx Tsz és a ruzsai Népszabadság Termelőszövetkezet kapta. A kistermelők között a legtöbb tejet Kormányos Sándor csengelei téesztag adta át a tejiparnak. Második Mészáros Ferenc, szintén csengelei termelőszövetkezeti tag lett. Az egy tehén után legtöbb tejet értékesítő gazdák versenyében első Kiss Ferenc csengelei nyugdíjas, második Gallyas Ferenc vásárhelyi ÁFÉSZ-dolgozó. A Csongrád megyei tanács különdíját kapta Benkő József és Nagy Ernő vásárhelyi, Palásti Jánosné bokrosi, özv. Kérdő Bálintné székkutasi, Lengyel János csengelei, Prágai Mihály és Nagy Márton székkutasi, Csúri János és Virágh Sándor csengelei, valamint Vér Antalné röszkei téesztag.

Az eredményhirdetés után a díjat nyert gazdaságok képviselőinek és a kistermelőknek a tejipari vállalat kóstolóval egybekötött termékbemutatót rendezett.

Molnár Zoltán

A vereség

6.

És ezzel el is váltak, s elindultak kétfelé. Már mentek vagy hat-nyolc lépést, amikor a katonának eszébe jutott, hogy megálljon és visszaszóljon:

— Különben megvan... András. Jól megvan; egészséges.

Jól van na, gondolta Aranka, s igyekezett ő is barátságosabb képpel visszatekinteni.

— Köszönöm. — De más nem jutott eszébe, s csak azt mondta még másodszor is: — Köszönöm. — S indult tovább a kislány után.

Itt az utcán már csak egymás nyomában mehettek, a kerítés tövén, mert a szekerek félkerék mélyen felhasogatták az utat, a mélyebb részeken meg sok helyt még sár is volt.

Csend ült a falun. Csak egy-egy álmos kutya vakkantott néhányat. Egyszer meg három fiatal liba jött szembe velük; megálltak, gágogtak, nekik kellett kikerülni őket, s akkor csendesen továbbmentek. Emberrel, végig, egy lélekkel sem találkoztak.

Eközben Kis András jó pár kilométerrel arrább még mindig távolodott Tiszafüredtől. S Csóti Aranka meg éppen nem is igen járt most az eszében. Bár ugyan az sem volna hazugság, erről szólván, hogy minden gondolata távol levő hitvese és születendő gyermeke körül forgott. Hiszen szokott rájuk gondolni. De most mással volt elfoglalva. Mostanában.

Azzal, hogy mi lesz.

Mi lesz a forradalommal, meg az emberiséggel.

Ezekben persze valamiképpen az is benne volt, hogy mi lesz majd övele magával, meg Arankával is. De kétségtelen, hogy mióta ez a különös támadás megindult, azóta valahogy mindig a világ proletárjainak a sorsán kellett gondolkoznia. A világforradalmon... Vagy talán még előbb keletkezett benne ez a lappangó, szüntelen aggodalom. Amikor ide kezdtek gyülekezni, Poroszlóra, Vagy talán még akkor, júniusban, amikor elrendelték az érthetetlen visszavonulást; amikor csüggedten gyalogoltak valahol Zólyom és Losonc között. Akkor a győzelmek egyszerre mintha vereséggé változtak volna bennük.

Bár most, éppen most, még ilyesmiken sem gondolkozott.

A felderítő felderít. Katona volt: a hosszú esztendők alatt minden ízében katonává vált. Most meg, ha lehet, még komolyabban vette ezt a felderítő feladatot, mert erre önként jelentkezett. Olyannyira önként, hogy addig talán nem is jutott eszükbe senkit sem kiküldeni.

Ám Kis András, éppen mert ő oly sokat töprengett a világforradalom ügyén, meg a hadihelyzeten, s különösen ezen a mostani támadáson — és főképp, mióta a tádás szemlátomást „lyukra szaladt", az ellenség elfutott —, szóval, igen: Kis András nem várta, hogy lesz-e hát ilyen parancs vagy sem, hanem önként jelentkezett, hogy ő kimenne járőrbe, felderíteni.

A századparancsnok, Stammler Frici — dicséretére legyen mondva — nem tartotta vissza. Hanem parancsot adott, hogy jó, menjen. S menjen akkor vele még kettő, önként jelentkező.

S jelentkezett is Czauner József temesvári géplakatos és Dvorcsák János rozsnyói kőműves. Mert ez az ő szakaszuk csak úgy volt nemzetközi ebben a nemzetközi dandárban, hogy a megszállt nemzetiségi vidékekről valók szolgáltak benne, nemzetiségre való tekintet nélkül.

Így tehát, az idő tájt, amikor a két Aranka elvált a rozsdásbajuszútól, ez a felderítő járőr, ez a három katona éppen izzadtan, kigombolt zubbonynyakkal baktatott egy széles dűlőúton.

Jól látták már akkor a tiszaigari tornyot. Mert toronyiránt mentek, nagyjából toronyiránt.

Annyira közeledett is akkor már az a torony, hogy Dvorcsák János megkérdezte:

— Meddig megyünk még, András?

— Meddig menjünk?

— Hát azért a világból ne menjünk ki!

— Nemigen hiszem, hogy ők már a világból kimentek volna.

— Meg akarod találni őket?

— Hát miért jöttünk? Ha nem azért, akkor miért?

Hát jó, ha ezért jöttek, mentek. Mentek még egy darabig szótalanul. Később Kis András még megjegyezte:

— Egyek felől is, Szőlős felől is lehet néha valami lövöldözést hallani. Akkor meg erre is csak vannak valahol.

— Mit tudjuk mi, kik lőnek? Éppen pukkanthatunk mi is vagy egypárat, s akkor arra majd azt hiszi valahol egy járőr, hogy mi meg itt találkoztunk az ellenséggel. Pukkantsak?

S le is vette a válláról a puskát, s elszánt képpel bizrizgálni kezdte a závárzatot.

— Nyughass, Dvorcsák! — szólt rá akkor Czauner.

Úgy mentek, egy előre figyelt, a másik kettő meg jobbra meg balra.

— Mondom, hogy nyughass, Dvorcsák! — Czauner balra előremutatott. Igen nagy álla volt, s mintha az állával mutatott volna.

Porfelhő gomolygott fel egy párhuzamos dűlőn; gyorsan gördülő porfelhő, Igar felől.

Lekushadtak.

— Szekér? — kérdezte Dvorcsák János.

A porfelhő begördült egy kis akácerdőcskébe.

— Szekér volt, Jóska?

Ám Czauner Jóska nemigen szólalt meg feleslegesen.

— Tudjátok mit? — mondta András. — Érjük csak el azt a kukoricást, mire kijönnek emerről.

De azzal már szökellt is előre.

(Folytatjuk.)